

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

מסורת הש"ס

משאי אפשר. דאי לא איצטראי חוה לא מי שיש לו שני זכרים נקבות הרבה צד ואסור לשאר כל אדם לעשות כן: **היום** וקדשתם היום ומחר והוא אמר היו נכ יום וזמן. אימתי דבר עמי שאפרש יום אחד קודם: **לאהלים.** לנשים: **אשר.** לשון ישר: **עד צאתה.** במס' שבת בפרק ר"ע (דף פו.) גמרינן לה דעבוד פרישה בארבע צעצתא ופירשו חמשי ושני שלימים ובצעתא שריא שכינה והוא שלישי ליימים השלמים ויום ראשון לא חשיב שלא היה לילו עמו: **אם קין את הבל.** אחין דרשין לו [ה'] לומר נקבות היה עמה: **כי שני לו יום** אחר קדם הבל אלמא תשלומין צעי

היה נקבה אחרייתי אבל הכא
לם: מדעפיה. משום שכינה
יום אחד. הקב"ה אמר לו
ע לשלש ימים: ולא קבע

משאי אפשר ובית הלל נמי לילפו ממשא
אמרי לך משה מדעתיה הוא דעבד דתניא
שלושה דברים עשה משה מדעתו והסכימה⁶
דעתו לדעת המקום פירש מן האשה ושייבר
הלוחות והוסיף יום אחד פירש מן האשה
מאי דרש אמר ומה ישראל שלא דברה
זממה שכינה אלא לפי שעה וקבע להם זמן
אמרה תורה: אל תגשו אל אשה אני שמיוחד
לדבור בכל שעה ושעה ולא קבע לי זמן על
אחת כמה וכמה והסכימה דעתו לדעת
המקום שנאמר² לך אמור להם שובו לכם
לאהליכם ואתה פה עמוד עמדי שייבר את
הלוחות מאי דרש אמר ומה פסח שהוא
אחד משש מאות ושלש עשרה מצות אמרה
תורה³ כל בן נכר לא יאכל בו התורה כולה
וישראל מומרים על אחת כמה וכמה
והסכימה דעתו לדעת המקום דכתיב⁴ אשר
שברת ואמר ריש לקיש אמר ליה הקב"ה
למשה⁵ יישר כחך ששברת הוסיף יום אחד
מדעתו מאי דרש דכתיב⁶ וקדשתם היום
ומחר היום כמחר מזה מחר לילו עמו אף
היום לילו עמו ולילה דהאידינא נפק ליה ש"מ
תרי יומי לבר מהאידינא והסכימה דעתו
לדעת המקום דלא שריא שכינה עד שבתא
תניא⁷ רבי נתן אומר ב"ש אומרים שני זכרים
ושתי נקבות ובה"א זכר ונקבה א"ר הונא
מ"ט דרבי נתן אליבא דב"ש דכתיב⁸ ותוסף
ללדת את אחיו את הבל הבל ואחותו⁹ קין
ואחותו וכתיב⁷ כי שת לי אלהים זרע אחר
תחת הבל כי הרגו קין ורבנן אודויי הוא דקא
מודית תניא אידך¹⁰ ר' נתן אומר ב"ש אומרים
זכר ונקבה ובה"א או זכר או נקבה אמר רבא
מ"ט דר' נתן אליבא דב"ה¹¹ ש"נא⁸ לא תהו
בראה לשבת יצרה והא עבד לה שבת
איתמר¹² היו לו בנים בהיותו עובד כוכבים

ונתגייר ר' יוחנן אמר קיים פריה ורביה ורביה גר שנתגייר כקטן שנוי בחיותו עובד כוכבים ונתגייר ליה ראשית אנו ריוש לחינו

שגולד דמי וצריכא דאי אשכ
משום דמעיקרא נמי בני פרייה
נינהו אימא מודה ליה לריש לק
בהויא אימא מודה ליה לר' יו
שלח בראדך בלאדן בן בלאדן
להו חיים נתניירו לית להו ח
דכתיב ¹⁰שבו לכם פה עם ר
חמשה עשר בנים ועשרים ענ
ה"נ שאני התם דיחסינהו בשמ
אימא יחסינהו בדוכתא אחרי
המלך אסא אל בן הדרד בן טס
איתמר היו לו בנים ומתו רב
לא קיים רב הוגא אמר קיים
בא עד שיכלו כל נשמות ש
יוחנן אמר לא קיים פריה ו

מכיון לטובה (מנחות צט:). אשר. אשר
גוד שחוצץ בין שכינה למלאכים ושם ר'
(ע"ה). א': חדר כי גוף שם מקום המ'
לנצח אקדוה וגו' ונשמות שאני עשיתי
לנצח אקדוה מלגאול, כי רוח אשר לפני,

הסמינה עמו דעת השמינה כשניצל תורה ושיצקן כיון
אפשר (שבת טז). עד שיכלו כל נשמות שבגוף.
ומזראשית נולדו כל הנשמות העתידות להולד ותמסן
את הגאולה, דקרא בגאולה תמי, כי לא לעולם אריב
הגאולה, ול

[illegible]

תורה אור השלם

1. ויאמר אל הקם
היו נבגים לשלש ימים
2. את צלם אל אשה:
שמות יט טו
3. לך אמר להם שטו
לכם את הלהבים: ואמרו
הפ עמך עמדי ואדברה
אלך את כל המצוה
הדושים והמשפטים
אשר תלמד ונעשו
ברצון אשר אנכי
נתתי להם לרשותה:
דברים ט כז-כ
4. ויאמר יי אל משה
ואמר זאת חקת הפסח
כל בן נכר לא יאכל בו
שמות יט כג
5. ויאמר יי אל משה
אל הקם וקדושים היום
ומחר ובכסו סמלכם:
שמות יט י
6. ותסוף ללדת את
חיוה את הכל ידוע וכל
עצמה צאן וקצן יהיה עבד
7. בראשית ד כ
8. וידע אדם עבד ד
אשתו ותלכו ד ותקרא
אשתו שם שט ב שם
לי אלהים וירע אחר
תחת הכל ב יד קט
בראשית ד כה
9. כי הוה אמר יי בורא
השמיים והוא אלהים
עליון הארץ ונעשה אדם
בנוגע לא תהוה בראה
לעבד: ונאמר אני יי ואין
שם ימורו חוה
10. עבדתי אלהים שלח
בראדן ב
11. בראדן מלך בכל ספרים
ומנחה אל חקודתי
שמוע ב חל חקודתי:
מלכים ב כ כ
12. ויאמר בראדן אל
החמור ואני ודענר נלכה
עד הנה ושנתחור תנשוכה
אלכיהם: בראשית כה כ
13. ועבדתי לו את
האמקה אמה ובניך
ועבדך והבאת ואלך
לבן אדוני לחם ואכלו
ותפישו בן אדוני
ויאכל תמיד לחם על
שלחני וליצבא ממשח
עשר: בראשית
14. עבדים: שמואל ב ט י
15. ויחזק אסא את כל
הכספו והותיר הנותנים
אצלו: ואמרו בית המלך
ויחננו המלך עבדי
וישעלם המלך אסא
אל בן חור ב כפרון
16. בן חוריו מלך ב ארם
הישב בדמושק לאמר:
מלכים א טו ט
17. כי לא תלעם ארצי
ולא תלעצו אקצוה ב רוח
מלכתי: וימחו וינשמות
בן ישיה:

ישעיהו נז טז

סב.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

גליון הש"ס

במ' קון ואחותו. עין
סנאדמין דף לח ע"ב
תד"ה ורדו וסוקטה דף ט
ע"ב רש"י ד"ה קון וצנ"ב
דף קנב ע"א וצמאס"א
תדושי אגרות סס: שם ר'
יוחנן אמר קיים ב'.
עין טורי אבן ר"ה דף
כח ע"א תד"ה אלימא:
שם מיתבי ולציבא. עין
טורי אבן תמונה דף כ ע"א
ד"ה כאן כמשה ראשונה:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה וקבע וכו'
זמן לדבר עמהם:

תוספות ישנים

אין בן דוד בא עד שיכלו
הנשמות שצבגוף. תימה
דאמר' (שבת ק"ח)
לאחלמלא ישראל משמרים שתי
שבתות מיד נגאלין והלא
שיכלו כל נשמות
שצבגוף וי"ל שהיו יולדות
ששה [ששה] זכרם אחד
ויכלו הנשמות שצבגוף מיד:

תום' חד מקמאי

והוא דמקשינן בממרא
 וביה לילפו ממשא. ומאי
 קשיא דהא ביה ילפי
 ממבוייטו של עולם וד
 ונתקבא בראם וכוור ונתקבא
 נמי קיים מצות פריה
 ורביה. ה"ק כיון דרשמי
 אשכחן שהיו לו שני
 זכרים לילפי ממשא ולא
 אפסד: **הא** דאמר
 אין ישיבה בחו"ל דעלה
 לו ח"מ למי שדר בארץ
 אבל למי שלא דר בא"י
 נהגון כשאר ארצות ודאי
 ישיבה בחו"ל עולה לו וכו'
 הראב"ד ז"ל:

מוסף רש"י

[illegible]

בצלשון כעס, שמע מינה
 להיות לילו עמו, והא לא
 או: אור ים ושמו גוף
 קודם, יעטוף, מעכב
 לעולם אריב, לאחר זמן

מדעתיה הוא דעבר. אע"ג דק"ו קאמר אין זה ק"ו גמור לאטו מפני שזוה פעם אחד לבטל יבטל לעולם פרו ירבו אי נמי דוקא אז אמר לבטל משום עשרת הדברות: **וקבע** אהם זמן. וא"ת אדרבה משום דקבע להם זמן (ו) ודבר עמהם בודאי יש להם לפרוש יותר מעל הספק ויש לומר (ז) דהכא פ"י וקבע להם זמן (ח) (משה) שלשה ימים ולא היו צריכים לפרוש אלא יום אחד משום קרי אלא למשום ספק פליטה החקקו לפרוש שלשה ימים ק"ו אי שלא קבע לי זמן ויש ספק שמיחד הדבור בשעת תשמיש או ביום השמיני:

דבתיב אמור להם. וא"ת ומנלן

אל אשה אני שמויחד
ולא קבע לי זמן על
נבימה דעתו לדעת
מזור להם שובו לכם
מזור עמדי שיבר את
רומה פסח שהוא
עשרה מצות אמרה
אכל בו התורה כולה
אחת כמה וכמה
המקום דכתיב אשר
ש אמר ליה הקב"ה
ברת הוסיף יום אחד
תיב וקדשתם היום
מחר לילו עמו אף
ואידנא נפק ליה ש"מ
גא והסכימה דעתו
א שכינה עד שבתא
ש אומרים שני זכרים
ר נקבה א"ר הונא
ב"ש דכתיב ותוסף
לבל הבל ואחותו קין
לי אלהים זרע אחר
בנן אודויי הוא דקא
מן אומב ב"ש אומרים
או נקבה אמר רבא
ה"ה שנא לא תהו
הא עבד לה שבת
היותו עובד כוכבים
לא קיים פריה ורביה
אמר לא קיים פריה
איתמר היו לו בנים

בני פריה ורביה נינהו. וא"ת דצפ"ד

מיתות (ספד): נע: וסס) משמע
דבני נח לא מפקדו אפריה ורביה וייל
דסכל לאו בני מיוז אפריה ורביה
קאמר אלל כלומר צביתס נקראס
על ססס דלאמרינן צסמוך:

דלאו בני נחלה נינהו. כלומר

נחלת זכורה אלז עוֹד
 כוכבֵּים יורש את אלזי דבר תורה
 כדלמרינן בפ"ק דקדושין (דף ע"א):
הכל מודים בעבר שאין לו חיים
 בו, ואם נשפחה לא קיים
 פריה ורביה וא"ת הא דלמרינן גז
 אלזי עבד וחלזו בן חורין לישא שפחה
 אינו יכול משמע דאם היה יכול לישא
 שפחה הוה קגי ליה זכרי ואמאי והא
 לא מיפקד אפריה ורביה ולא מיפטר
 זכרי ויש לומר דאם היה יכול לישא
 שפחה לא הוה כפיין לרצו לשחררו כיון
 דשעת מיהא היה יכול לקיים אף עב
 מלי טעמא דרבי נתן אליבא דרבי
 מקום לא הוה כפיין לרצו כיון דיכול לקיים כל דהו:

זכל

אִשְׁרֵי וַיִּזְכְּרוּ עַל שִׁירְתָּם (שבת טז, ט). יִשְׂרָאֵל לָזֶן חֹק (תחובות פ"א, א). הַיּוֹם לִדְלוֹ עֹמֵל. וְשִׁמּוֹת מְנוּחֹת שֶׁנִּצְרָחוּ מִשָּׁמַע יְמֵי בְּרִאשִׁית הָעֲמִידוֹת לְהִנָּחַל בְּנוֹשִׁים הָעֲמִידִים לְהַבְרָאוֹת (לקמן) לְנִשְׁמוֹת הַיְרֵשִׁים לְהִיּוֹת עוֹלָם (נדה י"ב, ב). כִּי רַחַם מַלְּפֵנִי יַעֲזוּרָה הַיּוֹמוֹת שֶׁלֹּפֶי שְׁמוּנִי לְהִיּוֹת. וְהַמִּסְפָּר הַיְרֵשִׁים מִדִּירָה, יַעֲזוּרָה כְּמוֹ (בראשית י"ח, ט). הָעֲשׂוּפִים לָלֶכֶן (נדה ט"ז, ב). וְכִיִּיִּי לִקְחוֹן ט"ו. וְשִׁמּוֹת הָיוּ הַמִּסְפָּרִים, וְהַשְׁמֹת שֶׁלֹּפֶי שְׁמוֹת הָעֲשׂוּפִים לָלֶכֶן (שם).